NATJEČAJ ZA KRATKU PRIČU „TIPKA“

KNJIŽNICA ZA MLADE IVANA BANJAVČIĆA 8 KARLOVAC

1. MJESTO
Marco Jakovljević
„Narodni heroji”

Narodni heroji

„Di si legendo!“
Nitko nije volio kad ga je tako zvao. Znalo se da je to sprdnja.
„E! F...Floki, brate moj najvoljeniji, šta ima, kako si?“
Željko, odjeven u svoju vječnu maskirnu jaknu koju nakon rata nikada nije vratio vojsci, mršav i bez polovice zuba, izmučen heroinom, gledao je Flokija s osmijehom na licu i sjajem u očima.
Dobar je bio Željko. Kad je bio mali, bio je jedan od najslađih dječaka u kvartu, uvijek nasmijan i dobro raspoložen. Šteta, Željko nije bio previše mudar, niti je bio posebno briljantan u školi, ali se trudio. Radio je u luci, u brodogradilištu, a kad je brodogradilište propalo, kao i cijeli dotadašnji svijet oko njihovog malog i mirnog grada, jedina opcija je bila vojska.
Svašta je prošao. Dobar nam Željko nije mogao podnijeti to da se, primjerice, kada granata pogodi čovjeka, njegovo tijelo raspadne na komade, a svi oko nesretnika se nađu prekriveni krvlju. Željko u takvoj situaciji jednostavno nije mogao odoljeti zovu bijega, zovu heroina.
Ali nikada nikome nije naudio. Svi su ga počeli izbjegavati, ali otkako se počeo fiksati, nikada nije izazvao nikakav incident. Drogu je uzimao kod kuće, podalje od svih, a zatim bi izašao i otišao u isti onaj kafić, onaj u koji je uvijek išao, gdje su ga svi poznavali, naručio Vukovarsko – „za heroje“, govorio je, „da se ne zaboravi!“ – i ostao razgovarati s svakim na koga bi naišao, pokušavajući živjeti normalnim životom, imati prijatelje, izaći iz samoće i ispričati sve što mu se motalo po glavi. Upravo je u tome, međutim, bio problem: nitko nije želio slušati ono što je imao ispričati. Nitko nije želio slušati o ratu, o krvi, o tome kako radi minobacač ili što se dogodi kada te pogodi dum-dum metak. Nitko ga nije želio slušati kako po tko zna koji put govori da je prestao s heroinom, da mu je Bog pokazao pravi put.
Onda je tog dana došao Floki.
Flokija su svi smatrali ratnim herojem. Prije rata bio je sasvim anoniman tip, a onda su se jednoga dana vratili njegovi dotad nikad viđeni rođaci iz Kanade i tada mu se život iz temelja promijenio. Mladi Floki, koji tada nije imao više od dvadeset pet godina, uz financijsku pomoć svojih misterioznih kanadskih rođaka postao je vlasnikom uspješnog lanca autopraonica. Potom je sagradio golemu kuću na vrhu brda iznad grada, s dorskim stupovima i nevjerojatnim pogledom na

NATJEČAJ ZA KRATKU PRIČU „TIPKA“

KNJIŽNICA ZA MLADE IVANA BANJAVČIĆA 8 KARLOVAC

more. Rat je proveo na rivi, u uniformi i s mitraljezom na vidljivom mjestu, hvaleći se da je bio posvuda – od Slavonije do juga, od Posavine do Hercegovine – te da je ubio četnike, balije i komunjare. Ako se njega pitalo, bio je na svakoj mogućoj bojišnici. Ipak, uvijek je bio ondje, na rivi. Osim onih nekoliko puta kada bi nestao na nekoliko tjedana, a zatim se vraćao kao da se ništa nije dogodilo, s novim veš-mašinama i televizorima i friškim mračnim pričama koje se nitko u gradu nije usuđivao ponavljati.
Nakon rata nakratko je pronašao svoje mjesto u lokalnoj politici. Bio je savršen: narodni heroj prepun novca koji se ponovno rodio, koji je ustao iz pepela propale bivše države i koji jest okrvavio ruke, ali krvlju izdajnika, genocidaša i okupatora. Svi su ga gledali sa zadivljenošću, svi su se nadali da će biti pobjednici poput njega, kao u svakoj banalnoj tranzicijskoj priči. Njegove crne mrlje iz prošlosti lako su bile oprane spletkama njegovih političkih saveznika i bivših suboraca koji su sada postali časnici ili čak i generali.
I evo ga sad, u kafiću, stajao je pred Željkom i gledao ga, podrugljivo se smiješeći.
„Kako je naš heroj?“ – bio je odvratan.
„Pa dobro, dobro, al' ti si naš heroj ja sam ti, ja sam ti...“ – Željko je govorio pod utjecajem piva i tko zna čega još.
„E, šta si?“
„Pa ja sam ti...eto, znaš, brate moj, ja sam...besmisleno, teško sranje je to bilo...“
„Ti si sve vidio, je l'?“
„Jesam, jesam. Dalmacija, ono, Zadar, Maslenica, Miljevce, Gaćeleze...“
„E, Gaćeleze si vidio“ – gledajući ga s visoka, Floki je sada jedva zadržavao smijeh.
I ostali gosti u kafiću su se smješkali, više da udovolje Flokiju nego zato što im je to doista bilo smiješno.
„Jesam. Gaćeleze i...i...al' ti si vidio puno više, ti si, ti si pravi!“
Flokijev je osmijeh sada imao tračak iritacije.
„Ti si bio, ono, u Bosni, u Slavoniji, u Mostaru, ono...“
Floki se sada više nije smiješio. Ostali gosti sada su gledali u pod.

NATJEČAJ ZA KRATKU PRIČU „TIPKA“

KNJIŽNICA ZA MLADE IVANA BANJAVČIĆA 8 KARLOVAC

„U Mostaru nisam bio, ne.“
„A, oprosti, Floki, prijatelju, mislio sam...“
„E, mislio si pogrešno.“
„Al' bio si svuda. Ljudi, ovaj nije neki lažni domoljub, kukavica, profiter, on je, on je...“
Željko je bio previše naivan i ošamućen da bi shvatio da Flokija pogađa ravno u živac, da ga razotkriva pred cijelom ekipom. Floki, pak, nije mogao podnijeti da se to događa od ruke jedne propale narkomančine.
„On nije nikad nikoga prevario!“ – nastavio je Željko.
„Aj, dosta više!“
Floki se iznenadio samim sobom. Izgubio je živce pred svima, poput pravog gubitnika. A on nije bio gubitnik. „Pobjedniče, legendo, nemoj se sad sekirati zbog ovog smeća od čovjeka“ – pomislio je.
„E, sorry Željko. Znaš ono...“ – pokušao je smisliti kako da se izvuče iz te situacije na najbolji mogući način, kao pobjednik – „to su bila teška vremena, ljudi moji. Željko, ti to dobro znaš, suborče“ – rekao je glasno, zagrlivši Željka i pokušavajući ne misliti na to koliko mu je odvratno bilo dodirivati ga.
„Pa znam, znam...“
„Ali da nije bilo nas...Nas? Da nije bilo sjajnih, mladih ljudi poput Željka...Ljudi moji, ne bismo imali ovo“ – pokazao je, ne gledajući je, na prometnicu pred njima, neurednu i bez pločnika. U glavi je zamišljao da pokazuje na Jadran.
„Tako je!“ – tiho je rekao netko i podigao pivo u čast Željka i Flokija – „Dobro si rekao, Floki!“
Floki je pozdravio sve lažnim osmijehom, brišući znoj s lica.
„Vruće je, a? Jebote.“
„Bome jest, Floki“ – rekao je netko.
Zatim je Floki otišao prema autu, bijesan kao pas.
Njegov novi BMW, kupljen u Švicarskoj, bio mu je jedina radost. Gledao ga je onako kako bi u nekim drugim prilikama gledao u guzu neke ribe na plaži. Začuo je nesigurne korake kako mu se približavaju.

NATJEČAJ ZA KRATKU PRIČU „TIPKA“

KNJIŽNICA ZA MLADE IVANA BANJAVČIĆA 8 KARLOVAC

„E, F...Floki!“
Opet taj jebeni Željko.
„E, stari, dobar si ti meni. Oprosti zbog, eto, onoga prije. Nisam te htio uvrijediti“ – rekao je, razmišljajući o tome kako bi bilo lijepo dobro ga izmlatiti.
„J...ja stvarno mislim da si ti...“ – Željko se približio autu, što je Flokiju strašno zasmetalo – „...da si ti heroj, Floki, prijatelju!“
„I ti si!“
Nakon toga, opuštenom i pomalo nespretnom kretnjom, Željko je napravio najveću grešku: naslonio se na auto. Njegova mršava i tamnoputa ruka bila je neizbježno prljava i vlažna od flaše piva.
„Nego, Floki, prijatelju...Ti si heroj, ti imaš sve, pošten si čovjek, dobar si...“
Floki je gledao čas ruku, čas Željka ravno u oči, zapravo ga ne slušajući i tresući se od bijesa.
„...ja, to već znaš, u nevolji sam, al' dobar sam, znam radit...Ima li mjesta za mene u nekoj od tvojih autopraonica?“
U tom trenutku se nešto slomilo u Flokijevoj glavi. Pomislio je na sve ljude koje je izrešetao puškom, na djevojke koje je za kosu vukao po logoru dok su ga preklinjale da im ništa ne učini, na batine koje je nanio svakome tko mu se našao na putu prema uspjehu. „Ti si pobjednik, zapamti“ – pomislio je.
„Slušaj, pičko narkomanska...“
Željku, čini se, promjena Flokijeva tona nije bila jasna.
„Š-šta?“
„Šta? Šta? Ti meni dolaziš zajebavati, a?“ – Floki se opasno približio jadniku u maskirnoj jakni.
„Ti meni dolaziš pričati o Bosni, Posavini...O jebenom Mostaru, a? O poštenosti si došao držati lekciju, a, profesore? Šta je? Mene zajebavaš, a? Mozak ti još radi za to, za zezanje, a?“
„Prijatelju, koji ti je k...“
Floki je udario Željka šakom ravno u usta, zbog čega je ovaj pao, i počeo ga udarati nogama. Jako. Nervozno. Bijesno.

NATJEČAJ ZA KRATKU PRIČU „TIPKA“

KNJIŽNICA ZA MLADE IVANA BANJAVČIĆA 8 KARLOVAC

„Fl...oki...koji...kur...auuu!“
Floki je na trenutak prekinuo svoj ubojiti bijes.
„Znaš li tko sam ja, narkomančino prljava, a? Znaš li koliko je ljudi krepalo pod ovim nogama, a? Znaš? Znaš li kako su plakali kao pičke? Baš kao ti sada“ – rekao je i opet udario Željka u trbuh.
„Evo, sad ja sam tvoj heroj, je l' tako, Željko?“
Jadni Željko ležao je na asfaltu prekriven krvlju koja mu se iz usta slijevala poput malog potoka. Tresao se i rukama pokrivao glavu.
„Ponovit ću: ja sam tvoj heroj. Je l' tako?“
Željko je svu preostalu snagu upotrijebio kako bi pogledao Flokija u oči.
„E, baš jesi, Floki. Pravi heroj.“
Nikome nije bilo jasno jesu li te riječi bile posljednje, ali i svjesno Željkovo zajebavanje Flokija.
Floki se prezrivo nasmiješio i udario ga šakom u lice, zbog čega je Željko izgubio svijest. Cijeli kafić je u tišini promatrao prizor.
„Šta je? Šta? Napala me narkomančina jebena nezahvalna! Ovi stalno traže pare, je l' tako?“
Ovaj put nitko nije odgovorio.